

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)
Tekst: Filippenzen 2, 3 - 5
Huwelijksdienst

Broeders en zusters,

- 1 Votum**
- 2 Zegengroet**
- 3 Zingen : Gezang 107 : 1 en 4**
- 4 Gebed voor de opening van het Woord**
- 5 Schriftlezing : Filippenzen 1 : 27 - 2 : 11**
- 6 Zingen : Psalm 133 : 1 - 3**
- 7 Tekst : Filippenzen 2 : 3 - 5**
- 8 Zingen : Gezang 161 : 1- 4 geloofsbelijdenis**
- 9 Lezing formulier**
- 10 Bij knielen zingen we Psalm 134 : 2 en 3**
- 11 Inzameling van de offergaven**
- 12 Slotzang : Lied 293 : 1, 3 en 4**
- 13 Zegen**

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, groot en klein,

Bruidspaar, de tekst die jullie voor deze dienst hebben uitgezocht zou enige verbazing kunnen oproepen. Want het gaat in jullie trouwtekst niet over de levensgemeenschap van man en vrouw in het huwelijk, maar over de levensgemeenschap van de kerk. Van de gemeente van Jezus Christus. Nu is er wel een sterke verbondenheid tussen de levensgemeenschap van de kerk en die van het gezin. Daar is een wederzijdse afhankelijkheid. Wat duidelijk blijkt vandaag. Want vandaag, op jullie trouwdag willen jullie naar de kerk. Om daar samen met broeders en zusters een zegen te vragen over jullie huwelijk. Normaal gesproken houden we deze diensten 's avonds zodat ook zoveel mogelijk gemeenteleden kunnen komen. Dat loopt vandaag even wat anders en dat geeft op zich niet, maar het idee is wel dat de gemeenschap van jullie huwelijk een plek heeft in de gemeenschap van de kerk. Dat is mooi en rijk. Want dat betekent dat er broeders en zusters om jullie heen staan. Mensen die blij zijn met en voor jullie. Mensen die met en voor jullie bidden. Wat natuurlijk iets heel moois is. Want ze brengen jullie in hun gebed voor de troon van God en ze vragen de Here om jullie te zegenen en bij jullie te zijn in jullie leven. Je mag ook een beroep doen op die mensen van de kerk als jullie op de een of andere manier hulp nodig hebben. Bijvoorbeeld advies, gebed, of praktische hulp als één van jullie ziek zou zijn. Jullie staan er niet alleen voor. En dat is prachtig zichtbaar op een dag als vandaag. Er staan familieleden om jullie heen, vrienden, maar ook broeders en zusters en boven alles onze goede God.

Overigens is de afhankelijkheid wederzijds. Want de kerk is op zijn beurt afhankelijk van de huwelijken die binnen die kerk worden aangegaan. Gelukkig willen er ook geregeld mensen van buiten de kerk hun leven aan de Heer Jezus Christus wijden, maar heel belangrijk voor de kerk zijn ook de kinderen die broeders en zusters van God ontvangen. Natuurlijk is God niet van onze huwelijken afhankelijk voor de voortgang van zijn kerk. Johannes de Doper heeft ooit gezegd dat God in staat is om uit stenen kinderen van Abraham te verwekken. Maar de praktijk is toch dat veel leden van de kerk binnen een christelijk gezin zijn geboren en opgegroeid. De kerk en het huwelijk zijn nauw met elkaar verbonden. Door het huwelijk wordt aan de kerk gebouwd en door de kerk worden huwelijken ondersteund.

Nu is het huwelijk op zich een unieke band tussen man en vrouw. Maar toch ook weer niet zo uniek dat principes die gelden voor andere levensgemeenschappen niet voor het huwelijk gelden. En zo is wat Paulus schrijft over het leven in de gemeenschap van de kerk ook toe te passen op de gemeenschap van het huwelijk. Paulus is al heel blij met het leven van zijn broeders en zusters in de Griekse stad Filippi. Toch spoort hij hen aan om zijn blijdschap nog groter te maken. In vers 1 van hoofdstuk 2 roept hij zijn broeders en zusters op om hem volmaakt gelukkig te maken. Hoe? Door te gemeenschap van de kerk verder te volmaken. En zo werkt het. Ook al zijn we ons daar niet altijd van bewust. Daar waar mensen in liefde met elkaar leven, daar worden de mensen die in die gemeenschap voor lange of korte tijd worden opgenomen ook blij. Als je ergens in een warm gezin komt, waar je merkt dat man en vrouw blij met elkaar zijn, waar kinderen op een fijne manier met elkaar omgaan, waar iedereen zijn best doet om het leven van de ander aangenaam te maken, daar komt iedereen graag. Het is een feest om daar te zijn en je komt daar blij vandaan.

Nadat Paulus zijn verlangen heeft uitgesproken dat de broeders en zusters hem volmaakt gelukkig maken, vertelt hij ze hoe ze dat kunnen doen. Ze moeten één zijn. Eensgezind. Ze moeten een gelijke gezindheid hebben. Eenzelfde positieve basishouding tegenover God en tegenover elkaar. Ze moeten één zijn in liefde voor God en daarin voor elkaar. Ze moeten hetzelfde doel nastreven. Ze moeten door dezelfde geest bewogen worden. Wat hen voortdrijft in dit leven moet hetzelfde zijn. Namelijk de Geest van Jezus Christus moet hen drijven, de liefde voor Jezus Christus en de liefde voor zijn kerk.

Dat is natuurlijk in de praktijk niet zo eenvoudig te realiseren. Vaak zien we dat de dingen anders gaan. Dat mensen juist tegenover elkaar staan. Dat mensen ruzie maken. Niet hetzelfde willen. Paulus kent het leven goed en hij weet ook wat hieraan ten grondslag ligt. Namelijk het feit dat de mens geneigd is zichzelf als middelpunt te zien. Als mensen hebben we het liefst dat het leven om ons draait. Dat de mensen zich aan ons aanpassen. Dat de mensen doen wat wij willen. Dat ze onze verlangens vervullen. Vandaar dat Paulus ons voorhoudt om niet uit geldingsdrang te handelen of uit eigenwaan. In het woord 'eigenwaan' zit dat 'ik' van mij dat zichzelf zo belangrijk vindt. Bij geldingsdrang willen we nadrukkelijk in beeld zijn. Mijn belangen moeten behartigd worden. Ik moet krijgen wat ik wil. En de HERE vraagt van ons dat we juist het tegenover-

gestelde doen. We moeten in alle bescheidenheid de ander uitnemender achten dan onszelf. We moeten niet alleen op ons eigen belang letten, maar ook op dat van de ander. Nu kun je dat wel van mensen vragen, maar hoe komt een mens zo ver dat hij een ander uitnemender gaat achten dan zichzelf? Dat doet geen mens uit zichzelf. En stel dat een mens het al wil, wat zelden voorkomt, dan wil dat nog niet zeggen dat die mens dat ook kan. Want het gaat tegen zijn natuur in. Maar Paulus schrijft hier dan ook niet aan gewone mensen. Hij schrijft aan broeders en zusters in Jezus Christus. Hij schrijft aan mensen in wie de Geest van Jezus Christus werkzaam is. De Heilige Geest. Dus dat zijn geen gewone natuurlijke mensen meer. Het zijn mensen die opnieuw geboren zijn. Het zijn mensen die beseffen dat God ze niet geschapen heeft om voor zichzelf te leven, maar dat zij geschapen zijn om voor hun Schepper te leven. Die beseffen dat een mens zijn bestemming vindt in het dienen van God. Die beseffen dat een mens daarom alleen langs die weg werkelijke voldoening vinden in zijn leven. Maar dat kan een mens alleen gaan zien als de Heilige Geest zijn ogen daarvoor opent. Wat Paulus hier noemt is dus maar een stukje van het christen zijn. Iets als een extra boven op geloven dat Jezus Christus ons verlost van onze schuld vanwege onze zonden. Het is onlosmakelijk verbonden met de wedergeboorte. Het is onlosmakelijk verbonden met het leerling zijn van Jezus Christus.

Want wat Paulus hier van de broeders en zusters in Filippi vraagt is om te leven naar het voorbeeld van Jezus Christus. Van wie ze leerlingen zijn geworden. En dat leerling zijn betekent niet alleen dat ze naar het onderwijs van Jezus luisteren. Het betekent ook dat ze Hem volgen op de weg van de liefde en de zelfverloochening. Maar dan wel op een weg van gezonde zelfverloochening. Wat op dat punt bestaan juist in christelijke kring de nodige misverstanden. Soms denken mensen dat zelfverloochening betekent dat je van jezelf vindt dat je niet de moeite waarde bent. Maar dat is natuurlijk dwaasheid. Want geen mens is 'niet de moeite waard'. Door dat te vinden beledig je God. Want ieder mens is door God geschapen. Jezus Christus heeft voor de zonden van alle mensen betaald. En ieder mens die in Hem geloofd wordt ook daadwerkelijk bevrijd van zijn schuld. En zou de Heilige Geest zoveel energie in gelovigen investeren als zij niet de moeite waard zijn? Het is ook niet zoals de Heer Jezus ons dat heeft voorgeleefd. Hij zegt nergens dat Hij niet de moeite waard is. Hij weet hoe kostbaar Hij is in de ogen van

zijn Vader. Met trots heeft de Vader Hem aan de wereld getoond als zijn Zoon. De Zoon waar zijn hart naar uitgaat. Hij deed dat bij zijn doop in de Jordaan.

Nee, jezelf verloochenen betekent dat je leeft uit het besef dat er dingen zijn die belangrijker zijn dan jij zelf. En je leven daarvoor willen inzetten. Het betekent dat je niet voor je eigen eer leeft, maar voor de eer van God. Het betekent dat je God lief hebt boven alles. En het betekent in relatie tot onze naaste dat wij die liefhebben als onszelf. Want ook die naaste is door God geschapen. Net als jijzelf. Ook voor de zonden van die naaste heeft Jezus Christus betaald. Het betekent dus dat we niet langer naar onze naaste en onszelf kijken vanuit ons egoïstisch perspectief, maar onze naaste en onszelf gaan zien door de ogen van God.

En wie zo zichzelf en zijn naaste ziet, die let dus niet alleen op zijn eigen belang, maar net zo goed op dat van zijn naaste. Want waarom zou je eigen belang belangrijker zijn dan dat van je naaste. Die vindt zichzelf niet meer dan zijn naaste. Eerder minder. Waarom? Omdat hij van zichzelf weet hoe zondig hij is. Ja, Paulus schrijft dat we de ander belangrijker moeten achten dan onszelf. Ik herhaal het nog maar een keer. Paulus schrijft hier niet dat we van onszelf moeten vinden dat we er niet toe doen. Nee, het gaat om de vergelijking. We moeten de ander belangrijker achten dan onszelf. Zoals de Heer Jezus dat ook heeft gedaan. Hij heeft voor een tijd zijn hoge positie in de hemel opgegeven en is een mens geworden zoals wij. De Heer Jezus heeft ervoor gekozen om minder te worden. Wij reageren vaak als door een wesp gestoken als iemand aan onze eer komt. Als iemand op een manier over ons denkt die ons geen recht doet. Maar de Heer Jezus heeft voor een dergelijke staat gekozen. Hij heeft aanvaard dat de mensen Hem niet de eer zouden geven die Hem toekomt. Hij heeft aanvaard dat mensen Hem zouden haten, terwijl Hij hen niets misdeed. Hij heeft aanvaard dat de mensheid Hem geen dankbaarheid toonde, terwijl Hij uit liefde voor die mensheid bitter leed. Hij heeft zelfs het lijden aanvaard dat zijn Vader zijn woede over zijn hoofd uitstortte, terwijl Hij dat niet verdiende. Hij aanvaardde dat lijden om ervoor te zorgen dat God zijn terechte toorn over ons zou uitstorten en wij daaronder voor altijd zouden bezwijken. Wie in Jezus Christus gelooft weet hoeveel hij aan deze zelfverloochening van Hem te danken heeft. Die weet dat hij alleen daardoor weer toekomst heeft. Die weet dat hij alleen daardoor weer in vrede met God kan leven. Onze gemeenschap met God is hersteld door de zelfverloochening van de Heer Jezus.

Dat is wat de HERE ons hier voorhoudt: eigenwaan en egoïsme breken het leven in de gemeenschap van de kerk af. Zelfverloochening en je naaste en jezelf door de ogen van God zien bouwt het leven op. Dat geldt voor het leven in de kerk, maar dat geldt dus ook voor het leven in een huwelijk. Want als jullie in jullie huwelijk je eigen belang voorop stellen, dan zal jullie samenleven als snel ontaarden in een gevecht. Een gevecht dat alleen maar verliezers zal kennen. Want van een slecht of gebroken huwelijk wordt niemand gelukkig. Maar als je voor elkaar zoekt wat goed is in de ogen van God, dan zullen jullie allebei bloeien. Dan zal je in de ontplooiing van de ander net zoveel blijdschap vinden als in je eigen ontplooiing. Dan zul je elkaar ook stimuleren in wat het belangrijkste is in het leven. Namelijk een levende relatie met God. Want voor Hem leven we. Maar dat niet alleen. We leven ook door Hem. We leven van zijn liefde. Dus als je elkaar stimuleert in het leven met de HERE, dan zal dan ook zijn vruchten geven op jullie liefde voor elkaar. Want de bron van Gods liefde droogt nooit op. Mensenliefde is vaak zwak en kwetsbaar. Die kan opdrogen. Maar de liefde van de HERE is er altijd. Zelfs als we die even niet in ons hart voelen, dan is daar altijd het kruis van Jezus Christus dat getuigt van Gods onvoorstelbaar grote liefde voor een wereld die verloren was. Die getuigt van Gods onvoorstelbaar grote liefde voor mensen die zijn vijanden waren die Jezus Christus stierf.

Juist Jezus Christus laat ons zien dat een leven waarbij je niet alleen oog hebt voor je eigen belang, maar ook voor dat van de ander, het wezenlijke verschil maakt in deze wereld. Het is het verschil tussen afbraak en ontbinding enerzijds en opbouw en groei anderzijds. Het is verschil tussen een leven in liefde of een leven waarin gevochten. Laat dus onder jullie Wim en Cécile, maar waarom ook niet onder ons allemaal de gezindheid van Jezus Christus zijn. Dan wordt God geëerd en bloeit het leven.

Amen